

Φοβάμαι να μιλήσω, φοβάμαι μήπως παρεξηγηθώ...

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Μία από τις μεγαλύτερες δυσκολίες στις ανθρώπινες σχέσεις είναι ο φόβος να μιλήσουμε στον άλλον γι' αυτό που αισθανόμαστε, γι' αυτό που σκεφτόμαστε, γι' αυτό που θέλουμε. Ο φόβος έχει να κάνει με την παρεξήγηση, ότι δηλαδή ο άλλος δεν θα καταλάβει τι εννοούμε ή ότι θα εκλάβει την σκέψη, την παρατήρηση, την κριτική μας, την όποια αλήθεια μας ως αμφισβήτηση όχι συγκεκριμένων πράξεων ή χαρακτηριστικών του, αλλά του προσώπου του εν γένει, θα αμυνθεί, θα μας αντεπιτεθεί κάνοντας κριτική για ανάλογα δικά μας ελαττώματα, με αποτέλεσμα η σχέση να κινδυνεύει.

Πόση αυθεντικότητα όμως μπορεί να έχει μία σχέση στην οποία η αλήθεια αποκρύβεται, για να μην δυσαρεστηθεί ο άλλος; Η αλήθεια αποκρύβεται το όνομα της αγάπης;

Είναι άλλο η υπομονή και η μετά ταπεινότητος διάκριση και άλλο η δειλία. Κάθε σχέση εμπεριέχει και ένα ρίσκο, το οποίο πηγάζει από το γεγονός ότι όταν αγαπούμε θέλουμε ο άλλος να γίνει καλύτερος, όχι κατ' ανάγκη να κάνει αυτό που του ζητούμε γιατί η αλήθεια μας και μόνο είναι σωστή, αλλά διότι νοιαζόμαστε αληθινά γι' αυτόν και όταν βλέπουμε κάτι που δεν τον βοηθά, αισθανόμαστε την ανάγκη να το μοιραστούμε μαζί του. Προφανώς παίζει ρόλο ο τόνος και ο τρόπος της επισήμανσης. Η επιθετικότητα δεν βοηθά, όπως επίσης ούτε και η απαίτηση. Όμως δεν βοηθά και η απόκρουση. Αν ο άλλος έχει εγωισμό σε τέτοια ένταση, τότε η σχέση έτσι κι αλλιώς είναι ανισομερής. Αν βεβαίως έχουμε πάρει απόφαση να ανεχτούμε οτιδήποτε ο άλλος είναι και κάνει και αυτός είναι ένας δρόμος αγιότητος και υπομονής, τότε μπορούμε να σιωπήσουμε, αν και δεν βοηθάμε, σε βάθος χρόνου, τον άλλον να δει τον εαυτό του. Επειδή όμως είμαστε άνθρωποι με όρια και μέτρα και συγκεκριμένες αντοχές, το να προσποιούμαστε τους αγίους, τους υπομονετικούς, τους ανεξίκακους, ενώ ο λογισμός μας μάς ταλαιπωρεί, δεν ωφελεί σε τίποτα, διότι κάποια στιγμή όλη η εικόνα, την οποία με επιμέλεια προσπαθούμε να χτίσουμε, θα καταρρεύσει, αργά ή γρήγορα.

Το μεγάλο πρόβλημα είναι η απαίτηση, το να καθιστούμε συνήθως δευτερεύοντα στοιχεία χαρακτήρα ή συμπεριφοράς, κόκκινες γραμμές. Το να καλλιεργούμε εντός

μας τον δαιμονικό λογισμό ότι δεν αντέχουμε τον άλλον επειδή είναι έτσι ή αλλιώς και να παραθεωρούμε την αγάπη που καλούμαστε να έχουμε ή με την οποία έχουμε χτίσει την σχέση. Κανείς δεν είναι αλάνθαστος. Η αυτοθυματοποίησή μας όμως και η συνεχής γκρίνια ότι δεν αντέχουμε τον άλλον επειδή έχει κάποιο ελάττωμα, οδηγεί στην υπονόμηση και την διάλυση της ομορφιάς της σχέσης.

Ο φόβος του να μείνουμε μόνοι κάποτε μας κάνει να σιωπούμε, ιδίως απέναντι σε συμπεριφορές που δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές, όπως η προσβολή της αξιοπρέπειας ή η αυτοκαταστροφικότητα, διά του αλκοόλ ή των ναρκωτικών ή της κατάθλιψης. Εκεί χρειάζεται προσευχή, αποφασιστικότητα και αλήθεια και κάποτε και δύσκολες λύσεις. Στα λιγότερο σημαντικά όμως, ας μιλούμε με διάκριση και αγάπη, ώστε τουλάχιστον ο άλλος να γνωρίζει τι μας ενοχλεί. Αν φύγει, σημαίνει ότι δεν αγαπά αληθινά. Αν δεν αλλάξει άμεσα, σημαίνει ότι μπορεί να θέλει τον χρόνο του. Αν δεν αλλάξει καθόλου, ας βάλουμε την αγάπη ψηλότερα. Η πίστη βοηθά!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<http://bit.ly/2TMj0ps>